

คุณผู้อ่านท่านที่เคารพ

พระพุทธศาสนาในยุคกึ่งพุทธกาลนี้ เชื่อกันว่าเป็นยุคที่ความเจริญทางพุทธศาสนาหยุดชะงัก มีการสร้างวัตถุทางศาสนา นำมาเป็นที่พึ่งพาแทนพระธรรมคำสอนเป็นจำนวนมาก เป็นยุคที่ตีความพระธรรมคำสอนให้เข้ากับศาสตร์ทางโลก ทำให้เกิดความคลุมเครือไม่ชัดเจนในหลักธรรม ด้วยนักปราชญ์ทางโลกนั้นยังอยู่ในวังวนของโลกธรรม พุทธศาสนาในยุคกึ่งพุทธกาลนี้จึงถือเป็นขาลงของการตีความ “ความรู้” และ “ความเชื่อ” ในหลักธรรมที่ พระศาสดาตรัสไว้ดีแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หลักปฏิบัติที่ใกล้ตัวมากที่สุด คือ ทาน ศีล และภาวนา

ปัจจุบันเราเชื่อกันว่า หากต้องการทำทานให้มีอนิสงส์มาก ต้องทำกับพระอรหันต์ ทำให้ศิษย์แต่ละสำนักจึงยกย่องอาจารย์สำนักของตนขึ้นอ้างเป็นอริยบุคคล โดยยกเอาเหตุที่ปฏิบัติผิดแผกไปจากคณธรรมตาขึ้นอ้างบ้าง สมมุติเอาบ้าง

หรือแม้แต่การสร้างถาวรวัตถุให้มีอันสงส์มาก ก็ต้องสร้างสิ่ง
นี้ สิ่งนั้น ในรูปแบบนี้ และหรือ รูปแบบนั้น เป็นต้น

แม้แต่การภาวนา (คือให้ทำสมาธิบ้าง ให้สวดมนต์บ้าง) ก็
สมมุติเอามนต์บทนั้น ๆ ขึ้นเป็นเครื่องตัดกรรมได้บ้าง เป็น
มนต์สร้างวิมานรอบเบื้องหน้าบ้าง โดยไม่ทราบที่มาที่ไปของ
มนต์ หรือคำแปลที่ถูกต้องของบทนั้น ๆ (มนต์บางบทเมื่อ
แปลเป็นไทยแล้ว มีความหมายไปในไม่ใช่ว่าออกดั่งอังกี่มี)

คุณผู้อ่านครับ ..

ฆราวาสผู้ครองเรือน ย่อมต้องการปฏิบัติธรรมอันควรแก่การ
ครองเรือน หวังผลโลกียะให้ชีวิตไม่ต้องตกทุกข์ได้ยาก
เหมือนอุปมาเป็นนรกบนดิน ให้ทานวัตถุมีคุณภาพตาม
ฐานะของตน และหวังผลทั้งโลกียะและโลกุตระ เชื่อเรื่องกฎ
แห่งกรรม แม้กรรมนั้นจะแก้ไม่ได้แต่ก็ปรารถนาให้กรรม
บรรเทาผล ไม่เข้ามาตัดรอนขณะทำความดี หรือขอให้มีอายุ
ยืนยาวเพื่อสร้างบุญกุศล ไม่ปรารถนาให้กรรมเก่าเข้ามาตัด
รอนทำให้ตายโหง หรือตายก่อนวัยอันควร

นี่คือ “ผล” ที่ฆราวาสผู้ครองเรือนต้องการมิใช่หรือ ?

ในเดือนกรกฎาคม ปี ๒๕๖๖ ผมได้รับหนังสือธรรมะภาษาพม่า เล่มขนาด A5 มี ๔๐ หน้าเขียนโดย พระภิกษุชาวพม่า . กล่าวถึงวิธีปฏิบัติสำหรับฆราวาส ให้ได้ผลทั้งประโยชน์ทั้งทางโลกียะและโลกุตระอย่างเต็มที่ ประกอบด้วย บทสวดพระปริตร ที่บรรทมมิให้กรรมรุนแรงให้ผล (อุปจเฉทกรรม) และการปฏิบัติสมาธิภาวนาด้วยวิธีนับปะคำ “ชินอรหันต์” ซึ่งเป็นที่นิยมในหมู่พุทธศาสนิกชนพม่า ดังจะพรรณนาโดยลำดับ (เรียบเรียงการแปล) ต่อไปนี้

4

ส่วนที่หนึ่ง

- ✓ ประวัติวิธีนับปะคำ “ชินอรหันต์”
- ✓ ใครเป็นอริยบุคคล
- ✓ ทำบุญอย่างไร ให้มีผลมากกว่า ทำบุญกับอริยบุคคล
อ้างอิงพระสูตร “เวลามะสูตร”
- ✓ ตัดอุปจเฉทกรรม ด้วย ธารณะปริตร

ส่วนที่สอง

- ✓ บทสวดนับประจำ “ชินอรหันต์”
- ✓ บทสวด ธารณะปริตร

ส่วนที่สาม

- ✓ ปกิณณะกะ เรื่อง นัตและการบูชา

5

ส่วนที่หนึ่ง

- ✓ ประวัติวิธีนับปะคำ “ชินอรหันต์”
- ✓ ใครเป็นอริยบุคคล
- ✓ ทำบุญอย่างไร ให้มีผลมากกว่า ทำบุญกับอริยบุคคล
อ้างอิงพระสูตร “เวลามะสูตร”
- ✓ ตัดอุปัจฉกรรม ด้วย ธารณะปริตร

ชินอรหันต์ คือใคร ?

จากศิลาจารึกเจดีย์ชเวดากอง และหนังสือ ปฐมสมโพธิกาพบว่า พระพุทธศาสนาเข้าสู่ประเทศพม่าตั้งแต่สมัยพุทธกาล กล่าวคือพ่อค้าชาวมอญสองพี่น้องชื่อว่า ตปุสะและภัลลิกะเดินทางจากอุกกลชนบท ไปยังมัชฌิมประเทศด้วยเกวียน 500 เล่ม ระหว่างทางได้ถวายเป็นสังฆทานและสังฆทานก่อนแต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก่อนกลับพระศาสดาทรงประทานเส้นพระเกศธาตุ 8 เส้น ทั้งสองได้นำไปสู่นครของตนแล้วบรรจुพระเกศธาตุไว้ในที่เจดีย์ชเวดากอง และสถานที่ต่าง ๆ ในระหว่างเดินทาง แต่ทั้งนี้ยังไม่พบหลักฐานว่า อุกกลชนบทอยู่ในพม่าหรือไม่?

พงศาวดารมอญบันทึกไว้ว่า เมื่อปี 250 ก่อนคริสต์ศักราช (พ.ศ.293) พระโสมณเถระและพระอุตตระเถระเดินทางมาประกาศพระศาสนา ณ เมืองสะเทิม ดินแดนสุวรรณภูมิแล้วสวดพระปริตรเพื่อขับไล่เหล่ายักษ์น้ำหรือผีเสื้อสมุทรมาให้มา

เป็นอันตรายแก่ชาวมอญ ซึ่งสันนิษฐานว่าน่าจะหมายถึงชนเผ่ากัมพูชา

พระพุทธศาสนาเถรวาทเจริญรุ่งเรืองในประเทศพม่า ราวพุทธศตวรรษที่ 6 ต่อมาเมื่อพระเจ้ามังรายมหายานซึ่งเป็นศิษย์ของพระวสุพันธู์ได้นำลัทธิตันตระไปเผยแพร่ จนพระพุทธศาสนาทั้งสองนิกายเจริญรุ่งเรืองเป็นเวลาหลายร้อยปี และรุ่งเรืองมากในพุทธศตวรรษที่ 11

ชาวพม่าเป็นชนเผ่าอพยพจากทางตอนเหนือ ได้ขยายอำนาจลงมาทางใต้เข้ารุกรานพวกมอญ มอญจึงต้องถอยไปสร้างเมืองหลวงใหม่ที่หงสาวดี ในปี พ.ศ.1368 พม่าได้ตั้งอาณาจักรขึ้น มีศูนย์กลางอยู่ที่เมืองพุกาม (Pagan) ในปี พ.ศ.1392 ซึ่งเป็นช่วงที่อาณาจักรพยูเสื่อมสลายแล้ว อาณาจักรพุกามแต่แรกนั้นมิได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน จนกระทั่งในรัชสมัยของพระเจ้าอโนรธา (พ.ศ.1587-1620) พระองค์สามารถรวบรวมแผ่นดินพม่าให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันสำเร็จ

ในปี พ.ศ.1600 พระเจ้าอโนรธายกทัพตีเมืองสะเทิมของมอญ นำเอาพระไตรปิฎกและประเพณีพระพุทธศาสนามา ทรงทำให้นิกายเถรวาทแพร่หลายด้วยความช่วยเหลือจากพระภิกษุ มอญชื่อ **ชินอรหันต์** ทรงสร้างเจดีย์ที่สำคัญหลายแห่ง (คัดจากบทความ เพจกัลยาณมิตร ตัดทอนและปรับสำนวนบ้างตาม ความเหมาะสม)

https://kalyanamitra.org/th/article_detail.php?i=14204

ชินอรหันต์ (ရှင်အရှင်) เป็นบุคคลสำคัญ ในศาสนาของพม่า สันนิษฐานว่าบ้านเกิดของท่านคือเมืองตะโงง (สะเทิม) ชินอรหันต์เดินทางมายังพุกามซึ่งห่างไกลจากบ้านเกิดของท่าน ด้วยเป้าหมายในการประกาศพระศาสนา ท่านได้มรณภาพที่อาณาจักรพุกามนั่นเอง

เรื่องราวการกำเนิดพระอรหันต์เถระ เมื่อครั้งศาสนาพุทธยังไม่ได้ส่องแสงสว่างในพม่า พระอรหันต์ทั้งหลายตั้งใจที่จะยังพระพุทธศาสนาให้เปล่งรัศมี ตามที่พระพุทธเจ้าทรงพยากรณ์ไว้ พระอรหันต์เหล่านั้นไปเฝ้าพระอินทร์และขอให้บุคคลผู้มีบุญญาธิการมากำเนิด พระอินทร์ได้ขอให้เทวดาองค์หนึ่งซึ่ง

อยู่ในกรุงเทพมหานครไปปฏิสนธิในครรภ์ของตระกูลพราหมณ์
ครั้นเติบใหญ่ได้บวชเป็นบรรพชิต หลังจากเรียนรู้อะไร
คัมภีร์ทั้งหลายทั้งปวงแล้ว ได้ปรากฏชื่อเสียงไปทั่วดินแดน
ชมพูทวีป ในชื่อ “ชินอรหันต์”

อ้างอิง Wikipedia *ရှင်အရဟံ*

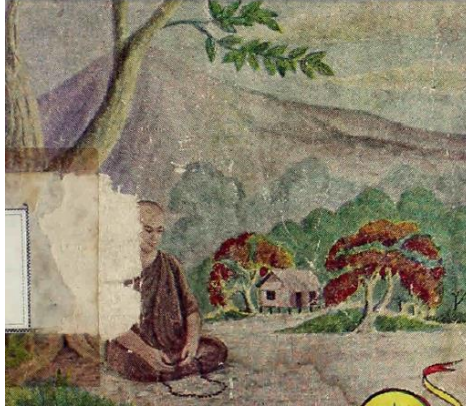

10

ปัจจุบันรูปปั้นพระชินอรหันต์ อยู่ในวัดอานันทะ พุกาม

ประวัติวิธีนับปะคำ ชินอรหันต์

หนังสือต้นฉบับ วิธีนับปะคำชินอรหันต์ ภาษาพม่า

11

คัมภีร์ประวัติวิธีนับปะคำของชินอรหันต์
เมื่อครั้งเดินทางมาเมืองตะโทอง ดินแดนสุวรรณภูมิ
ให้สำเร็จประโยชน์ทั้งฝั่งโลกียะและโลกุตระ

(แบบนิสสยะ)

วันหนึ่ง เวลาประมาณห้าโมงเย็น ขณะที่หลวงพ่อบุญไม่ปรากฏ
ชื่อเสียงรูปหนึ่ง นั่งทำสมาธิอยู่ในสถานที่อันสงบ วัดตั้งอยู่
บริเวณตีนเขาสะกาย เห็นสตรีอายุราว ๆ สามสิบปี เข้ามานั่ง

สมาธิอยู่ไม่ไกลจากหลวงพ่อก่อนนัก เธอนั่งหันหลังให้กับหลวงพ่อบริเวณสามนาที่ ก็หันมาก้มลงกราบหลวงพ่อกลับไป

หลวงพ่อดูเห็นสตรีนั้นปฏิบัติอย่างนี้ ในช่วงเวลาเดียวกันนี้ติดต่อกันทุกวัน จนวันที่เจ็ด หลวงพ่อดมิดีที่จะถามไถ่ ขณะที่สีกาก้มกราบหลวงเมื่อจะกลับนั้น หลวงพ่อย่ยักว่า

“**เออนี้แน่ะอุบาสิกา** อาตมาเห็นอุบาสิกาปฏิบัติอย่างนี้ ต่อเนื่องหลายวัน จึงอดมิได้ที่จะถามความมุ่งมาดปรารถนา”

“อุบาสิกา เป็นคนบ้านใดหรือ”
“**ครอบครัวของหนูคือเมืองตะโพง¹ ที่พระเจ้าอโนรธาทรงยึดครองพระเจ้ามะนุหามินและเป่ากั๊กันราชา เจ้าคะ หลวงพ่อ**”
เธอกล่าวตอบ

“โอ .เช่นนั้น เธอก็มีอายุมิใช่น้อย แต่ยังแลดูเหมือนคนวัยเยาว์ เธอพึ่งยาวิเศษหรือมนต์อันใดหรืออยู่หรือ” หลวงพ่อดมิดี

“มิได้พึ่งยาหรือมนต์ตราใดๆ เจ้าคะ

¹ คือเมืองสะเทิม ผู้แปลใช้คำว่า “ตะโพง” เพื่อคงสำเนียงเสียงพม่า ๑๑๐๐

ดิฉัน เจริญคาถานับปะคำของพระชินอรหันต์ทุกวัน คาถา และวิธีบริกรรมสืบทอดมาแต่ครั้งท่านพระเถระอยู่เมืองตะโพงและเมืองเป๋าก็กัน เจ้าค่ะ"

“เธอจะบอกกล่าวคาถาและวิธีนับปะคำชินอรหันต์นั้นแก่อามาได้หรือไม่?”

เธอกล่าวตอบด้วยความดีใจว่า “ได้ค่ะหลวงพ่อ.. พระคาถานั้นมีใจความว่า ดังนี้”

.....

เธอกล่าวพรรณนาคุณให้หลวงพ่อฟังต่อว่า หากภาวนาจบ ๕ บทนี้ พร้อมกับนับปะคำ ๑ ลูก ภาวนาเป็นจำนวนเท่ากับอายุเต็มทุกวัน ด้วยความศรัทธา จักได้รับประโยชน์โลกียะพร้อมทั้งประโยชน์โลกุตระ คือ

- (๑) มีอายุยืนยาว
- (๒) มีอำนาจและสง่าราศี
- (๓) เกียรติยศเพิ่มพูน
- (๔) ทำกิจการใดได้สำเร็จตามที่คิด

"แม้แต่สามีของดิฉัน ที่มีศรัทธาครึ่งๆกลาง นับปะคำ เจริญ
คาถาชินอรหันต์นี้ ยังมีอายุอยู่ได้ถึง ๑๕๐ ปี"
ดิฉัน ขอถวายวิธีการนับปะคำนี้ เป็นธรรมทาน"

"สาธุ สาธุ สาธุ อนุโมทนา미"

หลังจากกล่าวอนุโมทนาแล้ว หลวงพ่อถามว่า

"อุบาสิกา ตอนนี้อย่างไรทำมาหาเลี้ยงชีพอะไร? มีความรู้ด้าน
ไหน?"

"ดิฉัน เลี้ยงชีพด้วยการขายข้าว เจ้าค่ะ"

"เพียงแค่ขายข้าวสาร ก็สมบุญพูนสุขด้วยหรือ" หลวงพ่อ
ถาม

"สำหรับข้าวสาร ครั้งแรกโยม จะรับซื้อข้าวสารมาก่อน
ระหว่างเก็บข้าวสารก็ไม่เสีย ราคาไม่ตก นอกจากนี้ผู้ซื้อยังให้
ราคาดีกว่าอีกด้วย" เจ้าค่ะ

หลังสนทนากับหลวงพ่อก่อนแล้ว อุบาสิกาแปลกหน้าก็ก้มกราบ
ลาจากไป

ตั้งนั้น เมื่อนับปะคำนี้ด้วยความศรัทธาแล้ว จึงควรนั่งสมาธิ
ปฏิบัติก็มีภูฐานต่อตั้งจิตมุ่งตรงต่อพระพุทธ พระธรรม และ
พระสงฆ์ทุกวัน สวดภาวนาบท **สรณคัมภ์** และ**อรหันทคุณ**
ระงับนามและรูปทั้งสองแล้วทำวิปัสสนาให้เจริญขึ้น
ตามลำดับ พิจารณาไตรลักษณ์คือ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา
อริภูฐานจิตมุ่งต่อพระนิพพานในกาลทุกเมื่อแล้ว จักเป็น
ปัจจัยให้สำเร็จ แม้ประสบเภทภัยก็จักแคล้วคลาดโดยพลัน
(บทปริกรรม ชินอรหนต์ มีคำกล่าวพิจารณาไตรลักษณ์แล้ว)

15

อริบุคคลคือบุคคลเช่นไร

อริบุคคลในความหมายนี้ แบ่งตามประเภทบุคคล ได้แก่

โสดาบัน **သောတာပတ္တိပုဂ္ဂိုလ်**

โสดาบัน คือผู้แรกถึงกระแสธรรม (อริยมรรค) ผู้ได้บรรลุโสดา
ปัตติผลด้วยการละสังโยชน์เบื้องต่ำ ๓ ประการได้คือ

สักกายทิฏฐิ คือความเห็นเป็นเหตุถือตัวตน เช่นเห็นว่ากายนี้
ใจนี้เป็นตัวตนของเรา

วิจิติจณา คือความลังเลสงสัย เช่นสงสัยในข้อปฏิบัติของตนว่า ถูกต้องหรือไม่ สงสัยในพระรัตนตรัยหรือในอริยสัจ ๔ ว่ามีจริงหรือไม่

สัสถัพพตปรามาส คือความเชื่อถ้อยมั่นว่าความศักดิ์สิทธิ์มีได้ด้วยศีลและพรตอย่างนั้นอย่างนี้

สกทาคามี ๑๑๓๓๑๐๐๐

สกทาคามี หรือ สกิทาคามี ผู้กลับมาเพียงครั้งเดียว เป็นชื่อเรียกพระอริยบุคคลลำดับที่ ๒ ใน ๔ ประเภท ที่เรียกว่า "ผู้กลับมาเพียงครั้งเดียว" หมายถึง พระสกิทาคามีจะเกิดในกามาวจรภพอีกเพียงครั้งเดียวเท่านั้นก็จะถึงพระนิพพาน

16

อนาคามี ๑๑๓๓๑๐๐๐

แปลว่า ผู้ไม่มาเกิดอีก หมายความว่า จะไม่กลับมาเกิดในกามาวจรภพอีก แต่จะเกิดในพรหมโลกอีกเพียงครั้งเดียวแล้วจะนิพพานจากพรหมโลกนั้นเลย

เราสามารถระบุได้หรือไม่ว่าบุคคลนี้เป็นอริยบุคคล

คุณผู้อ่านครับ เรามักได้ยินลูกศิษย์ของสำนักต่างๆ ยกย่องครูอาจารย์ของตนว่า เป็นอริยบุคคล โดยอิงจากวัตรปฏิบัติที่เคร่งครัดกว่าปกติบ้าง จากผิวพรรณผ่องใส และจากเหตุการณ์แปลกประหลาดที่เกิดกับครูบาอาจารย์ของตน ในข้อที่ว่าลูกศิษย์ยกย่องครูอาจารย์ของตนเป็นอริยบุคคลนั้น เชื่อถือได้หรือไม่ อาจอ้างคำบาลีจากคัมภีร์ อภิธัมมวาทาร² ซึ่งรจนาโดยพระพุทธตเถระ (คาถาที่ ๓๓๕ ถึง ๓๓๘)

กสฺมา อรหโต มคฺค	จิตฺตํ วา ผลามานสํ
ปฺลุชฺชนา วา เสกฺขา วา	น สกโกณฺติ หิ ชานิตฺตุํ
ปฺลุชฺชโน น ชานาติ	โสตาปนฺนสฺส มานสํ
โสตาปนโน น ชานาติ	สกทาคามิสฺส มานสํ

ถามว่า เหตุใด ปฺลุชฺชนหรือ เสกขบุคคล จึงรู้มรรคจิตหรือผลจิตของพระอรหันต์ไม่ได้

² เป็นคัมภีร์ร่วมสมัยกับ วิสุทธีมรรค (รจนาโดย พระพุทธโฆษาจารย์ ใช้เป็นหลักสูตรแปลของชั้นเปรียญ ๘ คณะสงฆ์ไทย ปัจจุบัน)

ตอบว่า ปุถุชนย่อมไม่รู้จิตของพระโสดาบัน พระโสดาบัน
ย่อมไม่รู้จิตของพระสกทาคามี

สกทาคามี น ชานาติ อนาคามีสส มานสิ

อนาคามี น ชานาติ อรหนตสส มานสิ

"พระสกทาคามี ย่อมไม่รู้จิตของพระอนาคามี พระอนาคามี
ย่อมไม่รู้จิตของพระอรหันต์"

เหตุจฺฉิม เหนุจฺฉิม เหนว ชานาติ อปุรูปริ

อปุรูปริ ชานาติ เหตุจฺฉิมสส จ มานสิ

"บุคคลเบื้องต่ำ ย่อมไม่รู้จิตของบุคคลเบื้องสูง บุคคลเบื้องสูง
อาจรู้จิตของบุคคลเบื้องต่ำ"

19

ทำบุญให้มีผลมากกว่าทำกับอริยบุคคล

อ้างอิงพระสูตร “เวลามะสูตร”

คุณผู้อ่านท่านที่เคารพครับ

ที่ผมยกเอาเรื่องอริยบุคคลมากล่าวถึงในเบื้องต้นก่อน ด้วย
ความคิดของฆราวาส ผู้ปรารถนาผลบุญสูงสุด ให้คุ้มกับทาน
ที่ถวายหรือบุญที่ทำ จึงคิดแสวงหาอริยบุคคลให้พบ เพื่อ

ทุ่มเทพำทาน หรือสร้างบุญกับท่านเหล่านั้น ส่งผลให้เกิดเป็น
ช่องทาง ให้คนพาลแสวงหาประโยชน์จากศรัทธาของฆราวาส
ผู้ครองเรือนนั้น ด้วยคำ “ว่าอริยะ” ดังกล่าวมาแล้ว
จาก “หนังสือวิธีนับปะคำ ชินอรหันต์” นี้ ชี้แนะวิธีทำกุศลให้
ยิ่งกว่า “ถวายทาน” แก่อริยบุคคล คือ “เจริญไตรลักษณ์”
ด้วยตนเอง โดยยกเอาเวลามะสูตร มาแสดงแต่โดยย่อดังนี้
“สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคประทับอยู่ ณ พระวิหารเชตวัน
อารามของท่านอนาถปิณฑิกเศรษฐี ใกล้พระนครสาวัตถี ครั้ง
นั้นแล ท่านอนาถปิณฑิกคฤหบดีเข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคถึง
ที่ประทับ ถวายบังคมแล้วนั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง พระผู้มี
พระภาคได้ตรัสถามท่านอนาถปิณฑิกคฤหบดีว่า
“ดูกรคฤหบดีในตระกูลของท่าน ยังให้ทานอยู่บ้างหรือหนอ”
อนาถปิณฑิกคฤหบดีกราบทูลว่า
“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ในตระกูลของข้าพระองค์ยังให้ทาน
อยู่ แต่ทานนั้นเป็นของเสรำหมอง เป็นปลายข้าว มีน้ำ
ผักดองเป็นที่สอง”

พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า “....(ส่วนนี้ว่าด้วยการให้ทานโดย
ความเคารพ และ โดยความไม่เคารพ)

“ดูกรคฤหบดี เรื่องเคยมีมาแล้ว มีพราหมณ์ชื่อเวลามะ
พราหมณ์ผู้นั้นได้ให้ทานเป็นมหาทานอย่างนี้ คือ ได้ให้ถาด
ทองเต็มด้วยรูปียะ ๘๔,๐๐๐ ถาด ถาดรูปียะเต็มด้วยทอง
๘๔,๐๐๐ ถาด ถาดสำริดเต็มด้วยเงิน ๘๔,๐๐๐ ถาด ให้
ช้าง ๘๔,๐๐๐ เชือก มีเครื่องประดับล้วนเป็นทอง มีงาช้าง
คลุมด้วยขี้ผึ้ง .. เป็นต้น

สมัยนั้น เราเป็นเวลามะพราหมณ์ เราได้ให้ทานนั้นเป็นมหา
ทาน ก็ในทานนั้นไม่มีใครเป็นพระทักษิณียบุคคล³ ใครๆ
ไม่ชำระทักษิณานั้นให้หมดจด

ดูกรคฤหบดี ทานที่บุคคลเชื่อเชิญท่านผู้ถึงพร้อมด้วยทิว⁴ผู้
เดียวบริโภคนั้น มีผลมากกว่าทานที่เวลามะพราหมณ์ให้แล้ว
ทานที่บุคคลเชื่อเชิญให้ท่านผู้ถึงพร้อมด้วยทิว⁴ร้อย

³ บุคคลผู้มีคุณสมบัติควรรับทาน เช่น พระอริยบุคคล เป็นต้น

⁴ บุคคลผู้เป็นสัมมาทิฐิ หมายถึงอริยบุคคลผู้เป็นโสดาบัน

ท่านบริโภาค มีผลมากกว่าท่านที่บุคคลเชื่อเชิญให้ท่านผู้ถึง
พร้อมด้วยทิวฐิผู้เดียวบริโภาค

ท่านที่บุคคลเชื่อเชิญให้พระสกทาคามีผู้เดียวบริโภาค มีผล
มากกว่าท่านที่บุคคลเชื่อเชิญให้ท่านผู้ถึงพร้อมด้วยทิวฐิร้อย
ท่านบริโภาค

ท่านที่บุคคลเชื่อเชิญให้พระสกทาคามีร้อยท่านบริโภาค มีผล
มากกว่าท่านที่บุคคลเชื่อเชิญให้พระสกทาคามี
ผู้เดียวบริโภาค

ท่านที่บุคคลเชื่อเชิญให้พระอนาคามีผู้เดียวบริโภาค มีผล
มากกว่าท่านที่บุคคลเชื่อเชิญให้พระสกทาคามีร้อยท่าน
บริโภาค

ท่านที่บุคคลเชื่อเชิญพระอนาคามีร้อยท่านบริโภาค มีผล
มากกว่าท่านที่บุคคลเชื่อเชิญพระอนาคามีผู้เดียว
บริโภาค

ท่านที่บุคคลถวายให้พระอรหันต์ผู้เดียวบริโภาค มีผลมากกว่า
ท่านที่บุคคลเชื่อเชิญให้พระอนาคามีร้อยท่านบริโภาค

ทานที่บุคคลถวายให้พระอรหันต์ร้อยท่านบริโภค มีผล
มากกว่าทานที่บุคคลถวายให้พระอรหันต์ผู้เดียวบริโภค
ทานที่บุคคลถวายให้พระปัจเจกพุทธเจ้ารูปเดียวบริโภค มีผล
มากกว่าทานที่บุคคลถวายให้พระอรหันต์ร้อยรูปบริโภค
ทานที่บุคคลถวายให้พระปัจเจกพุทธเจ้าร้อยรูปบริโภค
มีผลมากกว่าทานที่บุคคลถวายให้พระปัจเจกพุทธเจ้า
รูปเดียวบริโภค

ทานที่บุคคลถวายให้พระอรหันต์สัมมาสัมพุทธเจ้าบริโภค มี
ผลมากกว่าทานที่บุคคลถวายให้พระปัจเจกพุทธเจ้าร้อยรูป
บริโภค

ทานที่บุคคลถวายให้ภิกษุสงฆ์มีพระพุทธรูปเป็นประมุข
บริโภค มีผลมากกว่าทานที่บุคคลถวายให้พระอรหันต์
สัมมาสัมพุทธเจ้าบริโภค

การที่บุคคลสร้างวิหารถวายสงฆ์ผู้มาจากจตุรทิศ มีผล
มากกว่าทานที่บุคคลถวายให้ภิกษุสงฆ์มีพระพุทธรูปเป็น
ประมุขบริโภค

การที่บุคคลมีจิตเลื่อมใสถึงพระพุทธเจ้า พระธรรมและ
พระสงฆ์เป็นสรณะ มีผลมากกว่าทานที่บุคคลสร้างวิหาร
ถวายสงฆ์อันมาจากจตุรทิศ

การที่บุคคลมีจิตเลื่อมใสสมทานสิกขาบท คือ งดเว้นจาก
ปาณาติบาต ฯลฯ จากการดื่มน้ำเมาคือสุราและเมรัยอันเป็น
ฐานะแห่งความประมาท มีผลมากกว่าการที่บุคคล
มีจิตเลื่อมใสถึงพระพุทธเจ้า พระธรรมและพระสงฆ์เป็น
สรณะ

การที่บุคคลเจริญเมตตาจิตโดยที่สุดแม้เพียงเวลาสุดคมของ
หอม มีผลมากกว่าการที่บุคคลมีจิตเลื่อมใสสมทานสิกขาบท
คือ งดเว้นจากปาณาติบาต ฯลฯ

การเจริญอนิจสัญญา ประเสริฐกว่าการถวายทาน
ดูกรคฤหบดี

ทานที่บุคคลเชื่อเชิญให้ท่านผู้ถึงพร้อมด้วยวิญญูผู้เดียวบริโภาค
มีผลมากกว่ามหาทานที่เวลามะพรหมณ์ให้แล้ว ... การที่
บุคคลเจริญเมตตาจิตโดยที่สุดแม้เพียงเวลาสุดคมของหอม มี
ผลมากกว่าการที่บุคคลมีจิตเลื่อมใสสมทานสิกขาบท คือ งด

เว้นจากปาณาติบาต ... และการที่บุคคลเจริญอนิจจสัญญา
แม้เพียงเวลาสั้นนิ้วมือ มีผลมากกว่าการที่บุคคลเจริญเมตตา
จิตโดยที่สุดแม้เพียงเวลาสุดคมของหอม ๆ

อ้างอิง

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๓ พระสุตตันตปิฎกเล่มที่ ๑๕

อังคุตตรนิกาย สัตตก-อัฐก-นวกนิบาต

เวลามะสูตร

<https://84000.org/tipitaka/attha/v.php?B=23&A=8336&Z=8416>

25

၁၀-ဝေလာမသုတ်

၂၀။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်
သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။
ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော
နေရာ၌ ထိုင်နေသော အနာထပိဏ်သူဌေးအား မြတ်စွာဘုရားသည်-

"သူကြွယ် သင်၏ အိမ်၌ အလှူကို ပေးလှူ၏လော"ဟု မေးတော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်၏ အိမ်၌ အလှူကို ပေးလှူပါ၏။ ထိုအလှူသည်
လည်း ပအုန်းရည်လျှင် နှစ်ခွက်မြောက်သော ယုတ်ညှိသော ဆန်ကွဲထမင်း
မျှသာ ဖြစ်ပါသည်ဟု (လျှောက်၏)။

ตัดอุปเจตกรรม ด้วยธารณะปริตร

๒๐๕๓๓๓๓

คุณผู้อ่านครับ

ชมราวาสผู้ครองเรือนรู้วิธีทำบุญที่จักยังประโยชน์โลกียะและประโยชน์โลกุตระให้สำเร็จสมปรารถนา ด้วยเจริญภาวนาตามแนวนับปะคำชินอรหันต์ และเจริญอนิจสัญญา ตามแนวในเวลาะสูตรนั้นแล้ว แต่มักพลาดโอกาส เพราะผลกรรมที่เข้าไปตัดรอนกรรมปัจจุบันให้มีอันเป็นไปเสียก่อน ท่านเรียกกรรมนั้นว่า “อุปเจตกรรม” เป็นหนึ่งในกรรมให้ผลตามหน้าที่คือ

๑.ชนกกรรม (๑๙๓๓๓) กรรมที่แต่งมาดีหรือชั่ว

๒.อุปถัมภกกรรม (๒๐๕๓๓๓๓) กรรมที่สนับสนุน คือ ถ้ากรรมเดิมหรือชนกกรรมแต่งดี ส่งให้ดียิ่งขึ้น กรรมเดิมแต่งให้ชั่ว ก็ส่งให้ชัวยิ่งขึ้น

๓.อุปะปี้พกกรรม (อุปะปี้พกกรรม) กรรมปีบคั้นหรือขัดขวาง
กรรมเดิม คอยเบียดเบียนชนกกรรม เช่นเดิมแต่มาตี เปียน
ให้ไปทางซ้าย เดิมแต่มาขว้ ก็เปียนให้ไปทางดี

๔.อุปัจเจทกกรรม (อุปัจเจทกกรรม) กรรมตัดรอน เป็นกรรม
พลิกหน้ามือเป็นหลังมือ เช่นเดิมชนกกรรมแต่ไว้ดีเลิศ กลับ
ทีเดียวลงเป็นขอทานหรือตายไปเลย หรือเดิมชนกกรรมแต่
ไว้เลวมาก กลับพลิกผันเป็นพระราชาหรือมหาเศรษฐีไปเลย
เพราะเป็นกรรมตัดรอนกรรมอื่น จึงเรียกว่าอุปะฆาตกรรม
ตามความแห่งอรรถกถาอังคุตตรนิกายติกนิบาตร ปฐม
ปิณาสกั เทวทูตวรรคที่ ๔ โดยย่อว่า “..อุปะฆาตกรรมที่
เป็นกุศลบ้าง ที่เป็นอกุศลบ้าง มีอยู่เอง จะตัดรอนกรรมอื่นที่
มีกำลังเพลากว่า ห้ามวิบากของกรรมนั้นไว้แล้วทำโอกาสแก่
วิบากของตน. ก็เมื่อกรรมทำ (ให้) โอกาสอย่างนี้แล้ว กรรม
นั้นเรียกว่าผลัดผลแล้ว.

ในอุปัจเจทกกรรมนั้น มีนัยดังต่อไปนี้ในเวลาทีกุศลกรรม
ให้ผล อกุศลกรรมอย่างหนึ่งจะตั้งขึ้นตัดรอนกรรมนั้นให้ตก

ไป ถึงในเวลาที่ถูกกุศลกรรมให้ผล กุศลกรรมอย่างหนึ่งก็จะ
ตั้งขึ้น ตัดรอนกรรมนั้นแล้วให้ตกไปนี่ชื่อว่าอุปัจเฉทกกรรม
บรรดาอุปัจเฉทกกรรมที่เป็นกุศลและอกุศลทั้งสองอย่างนั้น
กรรมของพระเจ้าอชาตศัตรูได้เป็นกรรมที่ตัดรอนกุศล ส่วน
กรรมของพระองค์ฤมาลเถระได้เป็นกรรมตัดรอนอกุศล ด้วย
ประการดังกล่าวมานี้ เป็นอันท่านจำแนกกรรม ๑๑ อย่าง
ตามสุตตันติกปริยาย”

**เพื่อป้องกันอุปัจเฉทกกรรมให้ผล ท่านแนะนำให้สวดธา
ระณะปริต หลังนับปะคำชินอรหันต์แล้ว หรือสวดเป็น
ประจำ**

28

ธารณะสูตร เป็นปริตรที่คนพม่านิยมสวดกันมากบทหนึ่ง ทั้ง
สวดประจำที่บ้าน หรือสวดเป็นบทคาถาป้องกันภัย โดยเชื่อ
ว่าสามารถป้องกัน อุปัจเฉทกกรรมได้ (ວຽດເວລາ ອາກາດ
ຜຸດໝູ່ ລູກໂຮມກວດວຽດບຸ ຊິວຽດຜຸ ຂຽວຂຽວກກໍ
ເຮັດ ມເວລາ ມເວລາຮຸ້ນຮຸ້ນກຸ່ ຊິລຸ່ວຽດ)။

แท้จริงแล้วบทสวดที่ได้ชื่อ “ปริตร” เพราะมีความหมายว่า
ป้องกัน สมดังคำนิยามในภาษาไทยว่า

ปริตร (สันสกฤต: ปริตร; บาลี: ปริตต) แปลว่า ความ
ต้านทาน เครื่องป้องกันรักษา รวมหมายถึงเครื่องราง ของ
ขลัง ของที่ช่วยบรรเทา วิธีป้องกันรักษา

ในภาษาพม่า ปริตร (ပရိတ်) มีความหมายว่า “ธรรมของ
พระพุทธเจ้าที่คุ้มครองให้พ้นจากภัยอันตราย”

(ထက်ဝန်းကျင်ဘေးအန္တရာယ်တို့မှကာကွယ် စောင့်ရှောက်
တတ်သော ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ သုတ်တရားတော်။)

มีความหมายอย่างภาษาอังกฤษว่า Sutta to ward off evil
or harm.

29

"ปริตร" หมายถึง พระพุทธมนต์ภาษาบาลี เช่นพระสูตร
บางพระสูตรในเจ็ดตำนาน สิบสองตำนาน ซึ่งถือกันว่า
ศักดิ์สิทธิ์ สามารถคุ้มครองรักษา ป้องกันอันตรายต่างๆ และ
กำจัดทุกข์ ภัย โรคได้ เรียกเต็มว่า "พระปริตร" นอกจากนี้ยัง
ใช้เรียกของมงคลที่ผ่านการสวดพระพุทธมนต์มาแล้ว เช่น

ด้ายสายสิญจน์ เรียกว่า ด้ายพระปริตร น้ำพระพุทมนต์
เรียกว่า น้ำพระปริตร เป็นต้น

ธารณะปริตร พิเศษกว่าปริตรบทอื่นอย่างไร?

สยาคอปัญญาโชตะ (พระธรรมทูต) เขียนไว้ในหนังสือชื่อว่า
“พุทธะธัมมะเปี้ยตตะนามยา” (ปัญหาเกี่ยวกับธรรมะของ
พระพุทธเจ้า) หน้า ๘๒ ถึง หน้า ๙๘ สรุปความว่า “เพราะ
ธารณะปริตรนี้กล่าวสรรเสริญของพระพุทธเจ้าในอดีต
อนาคตและปัจจุบัน ซึ่งเป็นคุณเฉพาะของพระพุทธเจ้า
เท่านั้น” เรียกว่าอาเวณิกะคุณ (अवैकिकगुण) ซึ่งไม่พบ
ในพระปริตรบทอื่น

30

การสวดพระปริตรให้มีอานิสงส์สมบูรณ์ ประกอบด้วยองค์ ๔
คือ

๑. สวดออกเสียงภาษาบาลี ตัวอักษรให้ชัดเจน ทั้งอักขระ
ต้นและตัวสะกด ทั้งจะต้องลงวรรค ให้ถูกต้อง
๒. จะต้องเข้าใจความหมายคำบาลีที่สวด (ด้วยการสวดบท
แปล ตามหลังเสมอ)

๓. สวดโดยไม่เห็นแก่ลาภ

๔. สวดโดยมีจิตกรุณา และแผ่เมตตา ให้สัตว์โลกได้รับ
อานิสงส์ของพระปริตรนั้นด้วย
(อ้างถึงสยาค่อปัญญาโชตะ)

คุณผู้อ่านครับ ในส่วนที่สองของหนังสือนี้ เป็นบทสวด
ขอให้ปฏิบัติไปโดยลำดับ เพื่อประโยชน์ทางโลกียะ และ
ประโยชน์โลกุตระ กันเถิด

ส่วนที่สอง

บทสวดนับประจำ ชินอรหันต์

บทสวด ธารณะปริตร

วิธีการนับประจำชินอรหันต์

๑. ตั้งนะโม ตามด้วย พุทธัง สรรณัง คัจฉามิ เสมอ
๒. บริกรรมคาถา ข้อ ๑ ถึง ๕ นับประจำหนึ่งเม็ด (ลูก)
๓. นับประจำตามอายุปัจจุบัน (หากนับเกิน ไม่ใช่เรื่องเสียหาย ไม่ควรกังวล)
๔. สวดหยุดจังหวะตรงที่มีเครื่องหมายจุลภาค (,) หรือ ต่อเนื่องยาวจนหมดลมก็ได้

ข้อควรทราบ การนับประจำตามอายุ ให้นับลูกประจำไป เท่ากับจำนวนอายุเต็ม เช่น อายุ ๑๕ ปี ก็นับประจำ ๑๕ เม็ดๆ ละ ๑๕ ครั้ง (นับรอบและจำนวนเท่ากับอายุ) แต่ว่าการนับเกินอายุนั้น ไม่ใช่เรื่องเสียหาย หากนับเกินก็ไม่ ต้องกังวล เป็นประโยชน์เสียอีก

(เริ่ม....)

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

พุทฺธัง สรรเวณัง คัจฉามิ

ธัมมํ สรรเวณัง คัจฉามิ

สังฆัง สรรเวณัง คัจฉามิ

ทุติยัมปิ พุทฺธัง สรรเวณัง คัจฉามิ

ทุติยัมปิ ธัมมํ สรรเวณัง คัจฉามิ

ทุติยัมปิ สังฆัง สรรเวณัง คัจฉามิ

ตตะติยัมปิ พุทฺธัง สรรเวณัง คัจฉามิ

ตตะติยัมปิ ธัมมํ สรรเวณัง คัจฉามิ

ตตะติยัมปิ สังฆัง สรรเวณัง คัจฉามิ

(เปลี่ยนท่านั่ง ขัดสมาธิ ในอิริยาบถ พร้อมนับปะคำ)

คาถาบรกรรม

- (๑) พุทธีง สะระณัง คัจฉามิ, นามะรูปัง อะนิจจัง
ทุกขัง อะนัตตา
- (๒) ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ, นามะรูปัง อะนิจจัง ทุกขัง
อะนัตตา
- (๓) สังขัง สะระณัง คัจฉามิ, นามะรูปัง อะนิจจัง ทุกขัง
อะนัตตา
- (๔) พุทธีง สะระณัง คัจฉามิ, ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ,
สังขัง สะระณัง คัจฉามิ ,นามะรูปัง อะนิจจัง ทุกขัง
อะนัตตา,
- (๕) อะนันทัง พะละวัง พุทธีง, อะนันทัง โคจะรัง ธัมมัง
,อะนันทัง อะริยัง สังขัง, อะนันทัง โพธิมุตตะมัง,
- (นับปะคำ สิ้นสุดแต่เพียงนี้ ต่อไป บริกรรมออกเสียงเบาๆ)

คำแปล (สวดตามปกติ หลังบริกรรม)

- (๑) พุทธัง ซึ่งพระพุทเจ้า **สละณัง** ว่าเป็นที่พึ่ง
คัจฉามิ ให้ความเคารพถึง **นามะรูปัง** นามและรูป
อะนิจจัง ไม่เที่ยง **ทุกขัง** เป็นทุกข์ **อนัตตา** มิใช่ตัวตน
- (๒) ธัมมัง ซึ่งพระธรรม **สละณัง** ว่าเป็นที่พึ่ง
คัจฉามิ ให้ความเคารพถึง **นามะรูปัง** นามและรูป
อะนิจจัง ไม่เที่ยง **ทุกขัง** เป็นทุกข์ **อนัตตา** มิใช่ตัวตน
- (๓) สังขัง ซึ่งพระสงฆ์ **สละณัง** ว่าเป็นที่พึ่ง
คัจฉามิ ให้ความเคารพถึง **นามะรูปัง** นามและรูป
อะนิจจัง ไม่เที่ยง **ทุกขัง** เป็นทุกข์ **อนัตตา** มิใช่ตัวตน
- (๔) พุทธัง ซึ่งพระพุทเจ้า **สละณัง** ว่าเป็นที่พึ่ง **คัจฉามิ**
ให้ความเคารพถึง **ธัมมัง** ซึ่งพระธรรม **สละณัง** ว่าเป็นที่
พึ่ง **คัจฉามิ** ให้ความเคารพถึง **สังขัง** ซึ่งพระสงฆ์
สละณัง ว่าเป็นที่พึ่ง **คัจฉามิ** ให้ความเคารพถึง
นามะรูปัง นามและรูป **อะนิจจัง** ไม่เที่ยง **ทุกขัง** เป็นทุกข์
อนัตตา มิใช่ตัวตน
- (๕) พะละวัง เต็มไปด้วยกำลัง **พุทธี** พระพุทเจ้า

อะนันทัง มีอานุภาพไม่สิ้นสุด โคจรัง ที่เป็นอารมณ์ของ
มรรคผล รัชมัง พระธรรมอันประเสริฐ อะนันทัง มีอานุภาพ
ไม่สิ้นสุด

อะริยัง ที่ให้มรรคผล

สังขัง พระสงฆ์ผู้เป็นเนื่อนาบุญ

อะนันทัง มีอานุภาพไม่สิ้นสุด

โพธิมุตตะมัง พระธรรมคือโพธิปักขิยะธรรมอันประเสริฐ

อะนันทัง มีอานุภาพไม่สิ้นสุด

36

(พักอิริยาบถ ทำสมาธิ ๕ นาที เสร็จแล้ว สวดบท
ธารณะปริตร เป็นลำดับไป)

ธารณะปริตร

(๑)

พุทธานัง ซีวิตัสสะ นะ สักกา เกนะจิ อันตะราโย กาทุง
ตะถา เม โหตุ,

(๒)

อะตีตัง เส พุทธัสสะ ภาคะวะโต อัมปะฏิหะตัง ญาณัง,
อะนาคะตัง เส พุทธัสสะ ภาคะวะโต อัมปะฏิหะตัง
ญาณัง,
ปัจจุปันนัง เส พุทธัสสะ ภาคะวะโต อัมปะฏิหะตัง
ญาณัง,

(๓)

อิเมหิ ตีหิ อัมเมหิ สมะนนาคะตัสสะ¹ พุทธัสสะ
ภาคะวะโต,
สัพพัง กายะกัมมัง ญาณะปุพพังคะมัง
ญาณานุปะริวัตตัง,
สัพพัง วจีกัมมัง ญาณะปุพพังคะมัง

ญาณานุประริวัตตั้ง,
สัพพัง มะโนกัมมัง ญาณะปุพพังคะมัง
ญาณานุประริวัตตั้ง,

(๔)

อิเมหิ ฉะหิ ฉัมเมหิ สะมันนาคะตัสสะ พุทธัสสะ
ภะคะวะโต,
นัตถิ ฉันทัสสะ หานิ,
นัตถิ ฉัมมะเทสะนายะ หานิ,
นัตถิ วิริยัสสะ หานิ,
นัตถิ วิปีสสะนายะ หานิ,
นัตถิ สะมาธิสสะ หานิ,
นัตถิ วิมุตติยา หานิ,

(๕)

อิเมหิ ทวาทะสะหิ ฉัมเมหิ สะมันนาคะตัสสะ พุทธัสสะ
ภะคะวะโต,
นัตถิ ทะวา,

นัตถิ ระวา,

นัตถิ อะพุกฺง²,

นัตถิ เวคายิตตัตถัง,

นัตถิ อปัยวาระภูมะโน, (พฺยาสัตตมะโน) ใจข้องใน
อารมณฺ์

นัตถิ อปัปะภูสิสังขารุเปกขา,

อิเมหิ อัญญาระสะหิ³ รัมเมหิ สะมันนาคะตัสสะ

พุกุธัสสะ ภาคะวะโต, ..

นะโม สัตตันนัง สัมมาสัมพุทธานัง,

(จบฉบับย่อ)

(๖)

นัตถิ ตะถาคะตัสสะ กายะทฺจจะริตถัง,

นัตถิ ตะถาคะตัสสะ วะจิทฺจจะริตถัง,

นัตถิ ตะถาคะตัสสะ มะโนทฺจจะริตถัง,

นัตถิ อตีตังเส พุกุธัสสะ ภาคะวะโต ปะภูหะตัง ญานัง,

นัตถิ อนะกะตังเส พุทธีสสะ ภาคะวะโต ปะฏิหะตัง
ญาณัง,

นัตถิ ปัจจุปปันนังเส พุทธีสสะ ภาคะวะโต ปะฏิหะตัง
ญาณัง,

นัตถิ สัพพัง กายะกัมมัง ญาณะปุพพังคะมัง
ญาณานุปะริวัตตัง,

นัตถิ สัพพัง วจีกัมมัง ญาณะปุพพังคะมัง
ญาณานุปะริวัตตัง,

นัตถิ สัพพัง มะโนกัมมัง ญาณะปุพพังคะมัง
ญาณานุปะริวัตตัง,

อิมัง ธาระณัง อะมิตัง อะสะมัง สัพพะสัตตานิ,
ตาณัง เลณัง สังสาระภะยะภิตานิ อัคคัง มะหาเตชัง,

(๗)

อิมัง อานันทะ ธาระณะปะริตตัง,

ธาเรหิ วาเรหิ ปะริปุจฉาหิ,

ตัสสะ กาเย วิสัง นะ กะเมยยะ⁴,

อุทะเก นะ ลัคเคยยะ อัคคิ นะ ตะเหยยะ,
นानาภะยะ วิโก, นะ เอกาหาระโก นะ ทุวิหาระโก
นะ ติหาระโก นะ จะตุหาระโก,
นะ อุมมัตตะกัง นะ มุพพะกัง,
มะนุสเสหิ อะมะนุสเสหิ นะ หิงสะกา

(๘)

ตั้ง ธารณะปริตตั้ง ยะถา กะตะเม ,
ชาโล มะหาชาโล ชาลิตเต มะหาชาลิตเต ,
ปุคคะเล มะหาปุคคะเล^๑ สัมปัตเต มะหาสัมปัตเต,
ภูตังคัมหิ ตะมังคะลัง,
อิมัง โข ปะนันทะ ธารณะปริตตั้ง,
ลัตตะลัตเตหิ สัมมาสัมพุทเธโกฎีหิ ภาสีตัง,
วัตเต อะวัตเต คันธะเว อะคันธะเว ,
โนเม อะโนเม เสเว อะเสเว,
กาเย อะกาเย ธารณะเน อะธารณะ,
อิลลิตถิ มิลลิตถิ ติลลิตถิ มิลลิตถิ,

โย รุกเข มหาโยรุกเข, ภูตังคัมหิ ตะมังคะลัง,

(๙)

อิมัง โข ปะนानันทะ ธารณะปริตตัง,

นะวะนะวุติยา สัมมาสัมพุทธะโกภีหิ ภาสีตัง,

ทิฏฐิลลา ทัณฎิลลา มันติลลา,

โยคิลลา ขะระลา ทุพภิลลา,

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โสตถิ เม โหตุ สัพพะทา,

42

ธารณะปริตร แปล

(๑) พุทธานัง ชีวัตัสสะ อันตะราโย – อันตรายแก่พระชนม์
ของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย

เกนะจิ กาทุง นะ สักกา – อันใครๆ ไม่อาจกระทำได้ ฉันทไ
ตะถา เม โหตุ – จงมีแก่เรา ฉันทัน

ภะคะวะโต พุทฺธัสสะ ญาณัง – อันว่าพระญาณ ของพระผู้มี
พระภาคเจ้า

(๒) อะติตังเส อปัปะฏิหะตัง ญาณัง ในอดีต เป็นพระญาณ
ที่ไม่มีสิ่งใดกระทบ

อนาคะตังเส อปัปะฏิหะตัง ญาณัง

ในอนาคต เป็นพระญาณที่ไม่มีสิ่งใดกระทบ

ปัจจุปัณนังเส อปัปะฏิหะตัง ญาณัง

ในปัจจุบัน เป็นพระญาณที่ไม่มีสิ่งใดกระทบ

โหตุ- เป็นจริงเช่นนั้น

(๓) อิเมหิ ตีหิ ธัมเมหิ –

สขมันนาคะตัสสะ พุทฺธัสสะ ภะคะวะโต – ของพระผู้มีพระ
ภาคเจ้า ผู้มาตามพร้อมด้วยพระคุณสามประการนี้

สัพพัง กายะกัมมัง – อันว่ากายกรรมทั้งปวง

ญาณะบุพพิงคะมัง ญาณานุปริวัตตัง- มีญาณเป็นประธาน
เป็นไปด้วยญาณ

สัพพิง วะจิกัมมัง - อันว่าวจีกรรมทั้งปวง

ญาณะบุพพิงคะมัง ญาณานุปริวัตตัง - มีญาณเป็นประธาน
เป็นไปด้วยญาณ

สัพพิง มะโนกัมมัง - อันว่ามะโนกรรมทั้งปวง

ญาณะบุพพิงคะมัง ญาณานุปริวัตตัง- มีญาณเป็นประธาน
เป็นไปด้วยญาณ

(๔) อิเมหิ ฉะหิ ธัมเมหิ -

สมันนาคะตัสสะ พุทธัสสะ ภาคะวะโต -ของพระผู้มีพระ
ภาคเจ้า ผู้สมบุรณ์ด้วยพระคุณหกประการนี้

นัตถิ ฉันทัสสะ หานิ - ย่อมไม่มีเสื่อมถอย ความพอใจ
กระทำประโยชน์ให้แก่เหล่าสัตว์

นัตถิ รัมมะเทสะนายะ หานิ - ย่อมไม่มีเสื่อมถอย การ
แสดงพระธรรม

นัตถิ วิริยัสสะ หานิ - ย่อมไม่มีเสื่อมถอย ความเพียรเพื่อ
ประโยชน์ของผู้อื่น

นัตถิ วิปัสสะนายะ หานิ - ย่อมไม่มีเสื่อมถอย “วิปัสสนา”

นัตถิ สมาธิสสะ หานิ - ย่อมไม่มีเสื่อมถอย “สมาธิ”

นัตถิ วิมุตติยา หานิ - ย่อมไม่มีเสื่อมถอย “วิมุตติ”

(๕) อิมะหิ ทวาทะสะหิ รัมมะหิ -

สะมันนาคะตัสสะ พุทธัสสะ ภาคะวะโต - ของพระผู้มีพระ
ภาคเจ้า ผู้สมบูรณ์ด้วยพระคุณสิบสองประการนี้

นัตถิ ทะวา - ย่อมไม่มี พุดเฮฮา

นัตถิ ระวา - ย่อมไม่มี ขาดสติพลั้งเผลอ

นัตถิ อะพุกฺง – ย่อมไม่มี พระธรรมทั้งหลาย รู้ไม่ได้ด้วย
ญาณ

นัตถิ เวคายิตตตัง – ย่อมไม่มี ความเร่งรีบ ขาดความยั้งคิด

นัตถิ อัพฺยาวะภูมะโน – ย่อมไม่มี วิตกกังวล เกี่ยวข้องกับ
ประโยชน์ของสัตว์ทั้งหลาย

นัตถิ อัปปะภู สัฆาธุเปกขา -ย่อมไม่มี หลงลืมสติ ไม่
พิจารณาด้วยญาณ

อิเมหิ อัญญาระสะหิ ธัมเมหิ –

สมันนาคะตัสสะ พุทธัสสะ ภาวะวะโต – ขอนอบน้อม
ต่อพระพุทธเจ้าผู้สมบูรณ์ ด้วยพระคุณสืบแปรประการนี้

นะโม สัตตันนัง สัมมาสัมพุทธานัง – ขอนอบน้อมต่อ
พระพุทธเจ้าทั้งเจ็ดพระองค์

คือพระพุทธเจ้าวิปัสสี พระพุทธเจ้าสิขี พระพุทธเจ้าเวสสภู
พระพุทธเจ้ากะกุสันธะ พระพุทธเจ้าโกณฑาคะมะนะ
พระพุทธเจ้ากัสสะปะ พระพุทธเจ้าโคตะมะ

(๖) นัตถิ ตะถาคะตัสสะ กายะหุจจะริตัง ย่อมไม่มีความ
ประพฤติผิดทางกาย แก่พระตถาคต

นัตถิ ตะถาคะตัสสะ วะจิทุจจะริตัง – ย่อมไม่มีความ
ประพฤติผิดทางวาจา แก่พระตถาคต

นัตถิ ตะถาคะตัสสะ มะโนหุจจะริตัง – ย่อมไม่มีความ
ประพฤติผิดทางใจ แก่พระตถาคต

นัตถิ อะตีตังเส พุทเธสสะ ภาคะวะโต ปะภูหะตัง ญาณัง –
ย่อมไม่มี ญาณที่มีสิ่งใดกระทบ ของพระผู้มีพระภาคเจ้า ใน
อดีต

นัตถิ อนาคตังเส พุทเธสสะ ภาคะวะโต ปะภูหะตัง
ญาณัง – ย่อมไม่มี ญาณที่มีสิ่งใดกระทบ ของพระผู้มีพระ
ภาคเจ้าในอนาคต

นัตถิ ปัจจุปันนังเส พุทฺธัสสะ ภาคะวะโต ปะฏิหะตัง

ญาณัง – ย่อมไม่มี ญาณที่มีสิ่งใดกระทบ ของพระผู้มีพระภาคเจ้า ในอนาคต

นัตถิ สัพพัง กายะกัมมัง ญาณะปุพพังคะมัง

ญาณานุปริวัตตัง – กายกรรมทั้งปวงของพระผู้มีพระภาคเจ้า ไม่มีญาณเป็นประธาน ไม่เป็นไปโดยแห่งญาณ ไม่มี

นัตถิ สัพพัง วะจีกัมมัง ญาณะปุพพังคะมัง

ญาณานุปริวัตตัง วจกรรมทั้งปวงของพระผู้มีพระภาคเจ้า ไม่มีญาณเป็นประธาน ไม่เป็นไปโดยญาณ ไม่มี

นัตถิ สัพพัง มะโนกัมมัง ญาณะปุพพังคะมัง

ญาณานุปริวัตตัง มะโนกรรมทั้งปวงของพระผู้มีพระภาคเจ้า ไม่มีญาณเป็นประธาน ไม่เป็นไปโดยญาณ ไม่มี

อิมัง ธาระนัง – พระธารณะปริตนี้

อะมิตัง อะสะมัง – นับไม่ได้ ไม่มีสิ่งเปรียบ

สัพพะสัตตตานัง ตาณัง เถณัง – เป็นที่พึ่ง ที่หลบซ่อน ของ
สัตว์ทั้งหลาย

สังสาระภะยะภิตานัง อัคคัง มหาเตชัง – เป็นปรีต ที่
ประเสริฐ มีเดชานุภาพ แก่บุคคลผู้กลัวภัยในวิภวัญสงสาร

(๗) อิมัง อานันทะ ธารณะปรีตตัง- ดูกรอานนท์ ธารณะ
ปรีตนี้

ธาทะหิ วาทะหิ ปรีปุจฉาทิ – จงท่องบ่น จงสาธยาย จำรงไว้

ตัสสะ กายะ วิสัง นะ กะเมยยะ – พึงไม่ตายด้วยพิษขึ้นใน
ร่างกาย

อุทะเก นะ ลักเขยยะ – พึงไม่ตายด้วยน้ำ

อัคคิ นะ ตะเหยยะ พึงไม่ตายด้วยน้ำ

นนานาภะยะ วิโก - หลุดพ้นจากภัยทั้งปวง

นะ เอกาหาระโก นะทวิหาระโก นะติหาระโก นะจะตุหาระ
โก - อันใครๆ ไม่อาจคิดปองร้าย เอาชัยภายในวันเดียว สอง
วัน สามวัน หรือสี่วัน

นะ อุมมัตตะกัง - โรคเป็นบ้า ก็ไม่เกิด

นะ มุพพะกัง - โรคมีนซึม ก็ไม่เกิด

มะนุสเสหิ อะมะนุสเสหิ นะหิงสะกา - ทั้งมนุษย์และ
อมมนุษย์ ไม่กดขี่เบียดเบียน

(๘) ตัง ธารณะปริตตัง ยะถา กะตะ เม - ธารณะปริตรนั้น
โดยประการที่เราสาธยายแล้ว

ชาโล มหาชาโล - มีอานุภาพแผดเผาภัยอันตรายทั้งปวงได้ ดุจ
อาทิตย์เจ็ดดวงแผดเผาหมื่นโลกธาตุ

ชาลิตเต มหาชาลิตเต - ป้องกันภัย๕ประการ คือน้ำ ไฟ
และผู้เป็นภัยคือพระราชชา โจร คนที่เกลียดชัง

บุคคะเล มหาบุคคะเล - เมื่อเกิดในครรรค์ ปราศจากความ
เจ็บป่วยพิการ เช่น บำไข้ ง่อย หูหนวก

สัมปัตเต มหาสัมปัตเต- ได้ความเจริญรุ่งเรือง และโรค
ทรมานทั้งมวลที่ยังไม่ได้

ภูตังคัมหิ - เป็นความจริงแท้.

ตะมังคะลัง - เป็นมงคล แก่เรา

อิมัง โข ปะนानันตะ - อุดรอาหนัก

ธาระณะปริตตัง - ธาระณะปริตนี้

สัตตะสัตเตหิ สัมมาสัมพุทธะโกฏิหิ ภาสีตัง - พระพุทธเจ้า
เจ็ดสิบเจ็ดโกฏิ ตรัสไว้ดีแล้ว

วัตเต อะวัตเต - เป็นธรรมให้บังเกิดสิ่งดี ไม่ให้บังเกิดสิ่งไม่ดี

คันธเว อะคันธเว - นำมาซึ่งรสพระธรรมอันดีงาม ไม่นำมา
ซึ่งรสพระธรรมไม่ดีงาม

โนเม อะโนเม – นำมาซึ่งจิตดี ไม่นำมาซึ่งจิตไม่ดี

เสเว อะเสเว – เป็นธรรมอยู่ร่วมกับคนดี ไม่เป็นธรรมอยู่ร่วมกับคนไม่ดี

กาเย อะกาเย – ทำให้มีร่างกายดี ไม่ทำให้ร่างกายไม่ดี

ธาระณ อะธาระณ – ให้ทำกุศลกรรม ไม่ให้ทำอกุศลกรรม

อิทธิ มิลล – ทำให้ฝนดี ไม่ทำให้ฝนไม่ดี

ติลล มิลล – ทำให้เห็นนิมิตดี ไม่ทำให้เห็นนิมิตไม่ดี

โยรุกเข มหาโยรุกเข - ทำให้ต้นไม้ตายฟื้นคืนได้ แม้ต้นไม้ยืนต้นอยู่แล ก็ให้มีกิ่งก้านสมบูรณ์

ภูตังคัมหิ – เป็นความจริงแท้แน่นอน.

ตะมังคะลัง – เป็นมงคล ทำให้ความมืดคืออวิชชาหายไป นำแสงสว่างคือวิชชามาให้

(๙) - อิมัง โข ปะนันทันตะ ธาณะปะริตตัง –ดูกรอานนท์
ธาณะปะริตตนี้

นะวะนะวุติยา สัมมาสัมพุทธะโกฏิหิ ภาสีตัง – พระพุทธเจ้า
เก้าสิบเก้าโกฏิ ตรัสไว้ดีแล้ว

(๙) ทิฏฐูลา ทัณฑิลา- เห็นแผนของคนคิดร้าย

– ไม่มีภัยจากศัตรารัฐ เช่น ดาบ หอก ปืน

มันติลา โยคิลา – มนต์ตรา คาถา ยันต์ทั้งหลาย มีพลัง

– ไม่ได้รับอันตรายจากโรคร้ายชนิดใด

ขะระลา ทุพภิลา- ไม่มีบาดแผลร้ายแรงเรื้อรัง

– ให้หลุดพ้นจากพันธนาการทั้งหลาย เป็นต้นว่า ตรวน กรง
ขัง เครื่องพันธนาการคอ

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ – ด้วยคำสัตย์นี้

โสตถิ เม โหตุ สัพพะทา – จงเป็นความสวัสดิ แก่ข้าพเจ้า
ในกาลทุกเมื่อ

(สวดพระคาถา)

ตะ เทาะ วะจะนัง สัจจัง ภาคะวันตัง นะมามิหัง
เอเตนะ สัจจะบุญญะ จินดา มัยหัง สะมิชณะตุ

กราบพระ ๓ จบ

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภาคะวา พุทธังภาคะวันตัง
อะภิวาเทมิ
สุวากขาโต ภาคะวะตา ธัมโม ธัมมัง นะมัสสามิ
สุปะฏิปันโน ภาคะวะโต สาวะกะสังโฆ สังฆัง นะมามิ

54

ส่วนที่สาม

เหยงงานไป อุชินจันัต

55

อุชินจัน (อุชินจันัต) เป็นนัตตนหนึ่ง ที่คนบริเวณปากแม่น้ำอิรวดีให้ความเคารพมาก เชื่อกันว่าเป็นนัตปกปักรักษาการ

เดินทางฯ น้ำ รูปปั้นของนัตตนนี้ มักจะปั้นคู่กับเสือหรือจระเข้ และบางครั้งก็เป็นรูปถือพิณ เดิมทีเขาเป็นนักคิดพิณจาก หมู่บ้านกสิณในเขตพะโค

ตามประวัติบอกเล่า เขาและเพื่อนมาถึงเกาะ เม็งมะหละ เพื่อหาอาหาร เสียงพิณของเขาทำให้นัดสาวพี่น้องหลงใหล จึงไม่ยอมให้เรือของพวกเขาแล่นออกไปได้ ในที่สุดเขาก็สละ ชีวิตให้เรือออกไปได้ หลังจากที่เขาเสียชีวิตแล้วได้กลายเป็น นัต

เทศกาลอุชินจันต จัดขึ้นในเดือนมีนาคม

เกาะเม็งมะหละ เป็นเกาะที่มีชื่อเสียงเป็นพิเศษในพื้นที่ลุ่ม บริเวณปากแม่น้ำอิรวดี นอกจากนี้ยังมีเกาะทางตอนใต้ของ เกาะเม็งมะหละ ชื่อจุนโหยจี ปัจจุบันเรียกว่าหมู่บ้านจุนโหย ซึ่งมีคนอยู่อาศัยมากมาย

ในประวัติปากต่อปาก ไม่ปรากฏรัชสมัยกษัตริย์และปีศ. กล่าวว่าเป็นช่วงเวลาที่ชาวมอญ มณฑลรามัญยังรุ่งเรืองอยู่ มี

เด็กหนุ่มชื่อ หม่องชิน เป็นคนบ้านกษิณ (บ้างก็ว่า หมู่บ้านซี
ตี) ในเขตแดนปะโค (ပဲခူး) บิดาของเขาเสียชีวิตตั้งแต่เขายัง
เด็ก เขายากจนหาเงินเลี้ยงนางพิวแม่ผู้เป็นหม้ายด้วยดีคิด
เนื่องจากหม่องชินยังไม่ได้บวชเป็นสามเณร นางพิวผู้เป็นแม่
จำได้ว่านางตุพีสาวของเธอเคยยืมเงินสมัยตอนที่เธอยัง
รุ่งเรืองอยู่ก่อนที่สามีของเธอจะเสียชีวิต ตอนนี้นางตุรวยแล้ว
เธอก็ไปขอให้พี่สาวรับเป็นเจ้าของภาพบวชเณรให้กับลูกชาย แต่
กลับโดนนางตุ่ ต่ำทอสาปแช่งสบประมาททุกรูปแบบ ทั้ง
ละอายใจและเจ็บใจ แม่และลูกชายจึงมาอาศัยอยู่ที่เมืองดา
ลา หม่องชินไปเป็นชาวเรือเพื่อหาเงินมาบวช และเขาก็ไปที่
เกาะเม็งมะหละ

ส่วนเรื่องราวในละครต้น ได้เพิ่มโกโบอ่องลูกพี่ลูกน้องของ
หม่องชิน ลูกชายของนางตุ่เข้าไปด้วย เพื่อเป็นส่วนประกอบ
นำเรื่อง เข้าสู่จุดสำคัญ

ลูกสาว 4 คนของแม่หม้ายหญิงชาวกะเหรี่ยงตายเพราะเสื่อ
กั๊ด ที่เกาะเม้งมะหละและกลายเป็นนัตผีตายโหง

เรือของหม่องชินมาถึงเกาะเม้งมะหละ ในขณะที่คนอื่นๆ
ออกไปตัดไม้ จึงเหลือเพียงหม่องชินเฝ้าเรืออยู่คนเดียว

เมื่อเขาเล่นพิณ นัตสาวที่เฝ้าเกาะเม้งมะหละจูน พอใจมาก
เมื่อพวกเขาเรือตัดได้แล้วเตรียมออกเรือ

นัตสาวก็ดึงเรือไว้ไม่ให้ออก ชาวเรือจึงเสียงจับฉลาก ฉลาก
นั้นก็ตกแก่หม่องชินถึงสามครั้ง พวกเขาเรือ จึงโยนหม่องชิน
ลงในแม่น้ำ ตามธรรมเนียมของชาวเรือ เขาว่า หม่องชิน
กลายเป็นนัต ก่อนที่จะจมลงในน้ำเสียอีก เป็นที่รู้จักกันใน
นาม เหย่งานไปอูชินจี และในชื่อ จูนโหยชินอีกด้วย

ในเมืองและหมู่บ้านต่างๆ บริเวณลุ่มน้ำเค็มในทะเล คนส่วนใหญ่
เชื่อและบูชาอูชินจี โดยเฉพาะชาวหมู่บ้านจูนโหย เชื่อ
ว่านัตอูชินจี ผู้เป็นเจ้าของลุ่มน้ำเค็มคงอยู่ที่หมู่บ้านจูนโหย
จนถึงวันนี้ และยึดติดกับนัตอูชินจีมาก และเชื่อว่าบริเวณ

เกาะแห่งนี้เป็นสถานที่อยู่ของนัตอุชินจิ ดังนั้นเพื่อให้แน่ใจว่า
ไม่มีข้อผิดพลาดใดๆ ใกล้เกาะ พวกเขาบอกว่าอย่าต่อสู้กับ
จระเข้ เชื่อกันว่าจระเข้ทุกตัวในบริเวณนี้เป็นผู้พิทักษ์ของนัต
อุชินจิ

แม้ว่าอุชินจิ ไม่อยู่ในนัต 37 ตน แต่เมื่อ ทำพิธีถวายทานและ
บูชา นัต มักจัดเครื่องถวายแก่นัตอุชินจิ ด้วยเสมอ

การบูชา นัตอุชินจิ (เฉพาะตนเดียว)

ครั้งที่หนึ่ง ตั้งน้ำมะพร้าวแล้วอัญเชิญ

(เป็นภาษาพม่า หยุดวรรคเป็นวลีๆ ไป)

ปะแลห่งวยมีะ เตเหยโชี้ะ แป่ววยมี้วอะปาย เอ้าชะหย่าย
ไหญ่ เจ้าตายไซ่ เหนมีนอะทิ เหยซายีนหยิไล่ได้ะ
เหยกีนอะทิปายเปต้อ นัตอุชิน คัมยา....

จะหน่อมี้วได้ะ ยับหม่าซ่าโตะ นัตยาซา โกด่อจ้วะแหล๊ะป่า
โตะต่อตะชะนะ อะหมุ่นดิน ภูนชินมีน จาววิหาได้ะ

อะปองตะปี้มะกว่า ชุเวยันตะตีนแห่งนี้ เหย่หั่งนมีน ตะจูน
ไป กูนอะไ่ส่หมา ชวนไถโล๊ะโตงป่าหย่าน โพงซีเต๊ะ นัตยา
ชา จั๊วะด้อมู๊แหล๊ะป่า คัมยา....

อัญเชิญเข้าโรงทานอาหาร

ชั้นหย่ากะไต เมียนหมาตาย ตะลาย โตงยับ ไม้ตตะมะจ่อ
ลาย หม่อละมาย ทาแห่ว ตะตุแเว่แย้มัก กะลาเท็ก หม่อดิน
ปิ่นแหล่ เจ้าพิว ซัมปุมะเตง ปะเตง เมียวมุเอี้ยะ
ตะละมะหย่าน มีดไซงเจหย่า เอหย่าวะตี นะดีเพี้ยตตาน
เหย่ส่ายิ่นหยิไ่ได้ะ เหย่กินอะทิ เจ้าตายไซ่เปต่อ
เอ้าชะหย่าย ตะไ่ว เหย่จาวชายตี คว้าจาวไป จูนโหย่หละซี
โต๊ะ หยุ่นไซตะ หยี่หม่านหม่อปี อีชวนด่อ ทานลุเอี้ยะ เก้า
หยีน ต้านซิ่นซิ่นแจ่ชวา โอง แห้งะปยุอ กุนหย่า
และแพ๊ะโต๊ะนีน ชวนตะกา ตะนึ่งกะหนวย ตะนึ่งหล่า
อังกา โบทตะสุ จ่าต่าปะเต ตอจ่า ชะเหน่ อะชะซีตอ

คฺหะเญะตะตมะมีตะชฺช ปองปี จะหน่อ จะมะโตะกะ

อะเก้าโขง หน่อตั้นชี่ย้วย มะหน่อชฺชวินหฺจี่ อะหลี่หลี่กะเด้าะ

ปีตินเมี้ยว แชะกัปปาตี จุนชี่นป่อ น่านกะแนะโตะะ หล้าน

แต๊ะต่อมฺฐึปะ เดวาตะชี่น นัตอูชี่น คัมยา

ถวายข้าว

เม้งมะหละช่อไซ เมี้ยตจุนโหยตวิน หลู้โบอะปอง คะวุดยาว

ยะต่อ ช่วยชาวต่อตะชี่น ด้รับพิวเปต่อ **นัตมัวจิ้นพะยา**

อะชี่เซกะ รามิญญะไต มุน ตะไลโตะะ ยุคโกปะตะ

ปฺชอจี่ตะพวี่น กุนปะเบตาน คับเตงยานโก อะหม่านกิน

เปี้ยว ซ่องเช่าตัดชฺชวา จีเตฉ่าพิน อาน่าต่านไซ ดีเหยโด

ย้วย เวพิวเม้าหย่า เมียนนะคะยาตวิน หม่านชฺชวาไซลูแยะ

เซโยอะชี่ ตัดตัดมะโขง เมี้ยตหนะโลงพิน ปีโลงดินย้วย

เอ้าชฺชวินชะหย่าย เม้งมะหละจฺชอชฺชุ่น ชันต่อกุนกะ จุน

โหยโลงปาย **คัมยา**

ถวายเป็นอาหาร

ระต่าอะเมียด พิวงซันลัดตี นัตเก๊าหยีนหนั้น ต้านซันเต้ซา
โองแหงะปยุอดตุแวง กะเต้าะปยุแวง ซีนุแวงก่าพิน พิวก่าเป้าเป้า
แล๊อะแพะช่วยฝี่ ซามะตี ซีมะหน่อแบ เม้าเม้าซุโปง
โยยุแวงะมุเฮียะหย่า กุณนะหว่า หย่าต่อหวินโต๊ะโก
ซียฮั่นซันลุดแยะ หลั่นวินสี่มี เทงเทงยี่โล๊ะ จาวจิวห่า
เน็กมีนมะยุวีน ปุแวงไซงจิ้นย้วย ต้านซันซุวาพิน ซวนตะก่า
ตาตะมี เองตาตะซุโต๊ะกะ ดินเมี้ยวแซะกัต บ่าตี,
จุนโหย่มิว อะติมหาวะเหน่กะ ตะปี่ตะห่าเหยอะปองอะฝ่อ
ตะซุโต๊ะนีน ซาวต่อระตะนาเปลุ แล๊อะต่อกะซุแวงย้วย จั๊วะห
ล่านก่า ดินซวนยะมะก่าโก ซวินลั่นซุวา โงงเบโตง
ซาวต่อมู๊ป่า จุนโหย่ตะซัน นัตคูซัน คัมยา ...

62

ขอพร

ปิ่นแลตี่ข้าว จุนโหย่ข้าวตุงวุ้น โคนหย่าวหลั่นตี

มะเปี้ยตอะซี ตะรับจุนเปตี นัตอะซันจี คัมยา ...

ข้าพเจ้าจัดเตรียมโภชนาหารและวิหารนัตสถิต

ด้วยอานุภาพของนัต ขจัดปัดเป่าสิ่งชั่วร้ายให้หาย

ขอให้ห่างไกลจากฝันร้าย นกร้าย ภูต เปรต ผี เสือ งู จระเข้

ลางร้าย และอันตรายจากนัตทำร้าย

ขอให้สิ่งเลวร้ายต่างๆ หายไป ขอให้จิตใจสงบร่มเย็น

ทั้งสุขภาพแข็งแรง ขอให้มั่งมีเงินทองมากมายหลังไหลลงมา

ด้วยแรงอธิษฐาน ลูกขอพรให้สมหวัง

กับนัตจุน ผู้เฝ้าสมบัติมากมายด้วยทอง **เถิดพะยา**

เชิญกลับ

จูนอะซีนโก่ ชาวดินโล๊ะ ปี่ป่าเปาะ, จูนโหยจี้ ตีปเวบ่าโก่ สี่
ชะหยั้นเวเว ช่วยติงกานแห่หนั้น, เหนอะวิน ช่วยก๊ะยีนตำ
แต่ะล้านโก่, นัตน้ำนปยุ่อ ชาวต่อมะปี่, อะปองอะฝ่อโต๊ะนั้น
จาวต่อก๊ะ จั๊วะต่อมูบ่า, เหย่าहांนตะโย ปายอ๊วกไซบ่า
แต่ะเดหวาตะซิ่น นัตคูฉิ่น คัมยา...

ข้อระวัง

ขณะที่ถวายเป็นกุศลจี้ เตรียมสำหรับไว้ในบ้านหนึ่งสำหรับ
ไม่ต้องมีธูปกับไฟ จะได้ลามมากมาย

